

PÉTERFY GIZELLA

Megyek az úton...

Megyek az úton – életutamon –, teszek, mindegyre hozzáteszek. Visszanézve negyven éve gyarapítom. Úgy érzem, hogy ez már sok. Az a lázas izgalom, ami az utam nagy részén hajtott, lecsitult. Szeretnék megérkezni, megnyugodni.

Erdélyben születtem, Marosvásárhelyen a „Kicsi Magyar Világban”. Ez után jött a háború, menekülés, családnk áttelepülése Borsodba, Ózdra. Egy csendes kis falu, Fintaháza parókiájáról a szocializmust hisztérikusan építő gyárváros lakótelepi házába pottyantunk. Azt, hogy milyen borzasztó volt a légkör, szüleim állandó félelmeit csak később fogtam fel. Siettem elkerülni otthonról, fel Pestre, itt rajzkörökben tanultam, hogy felvételt nyerjek a Képzőművészeti Főiskolára. Ez két évi küzdelem után sikerült. A festés, rajzolás teljesen elvarázsolt, boldoggá tett. Azt hittem már nem vágyom semmi másra. A család, a gyermekek mégis ajándéku adattak.

Minden stációmnál éreztem, Isten velem van. Mindig jól alakultak körülöttem a dolgok. Sok barátunk volt, boldogan dolgoztunk. Megváltozott a politikai légkör, egyre többet utaztunk Erdélybe három fiútestvéremmel és gyerekeikkel. Földterületet vásároltunk, és kis faházakat építettünk. Egyik otlétemkor Parajdon, a református templom előtt szakadt rám az odatartozás bizonyossága. Boldog felismerés volt, ezt kell követnem!

Azt is el kell mondanom, hogy itt Magyarországon jelenleg nagyon rosszul érzem magam. A határunkon kívüli magyarokra mondott NEM személyesen érintett, FÁJT! Idézek Petőfi Sándor *Erdélyben* című verséből: „Fogjunk kezét, hogy rettegnünk ne kelljen / Az eljövendő óriásokat. / Ki legelőször nyújtja ki kezét, / Azé legyen a hála s a dicsőség; / S ki elfogadni azt vonakodik? / ANNAK PORÁRA SZÁLLJON MINDEN ÁTOK, / MELYET SÍRUNKRA MAJD VIRÁG HELYETT / ÜLTETNI FOGNAK MARADÉKAINK, / KIKET ÖRÖKRE MEGNYOMORÍTÁNK!”

Jékely Zoltán a *Vér térképeiből* című versében írja: „Az a sok piros, tudd meg, az a sok égő piros: / csupa magyar, csupa vér, csupa testvér! / Vér, mint ahogy vér a vérem, / ahogy test a vérrel egy, / Úgy egy velünk az a sok-sok piros vér, / az a sok vészívott árva testvér / úgy egy velem és egy veled!”

Most az a vágyam és tervem, hogy vissza-, hazatelepülhessek. Legyek az ottaniakkal egy sorsú egy levegővételben. Ennek a kiállításomnak a szereplői portrék, barátaimról, szeretteimről. Sajnos sokan a másik világban vannak, és az emlékező szeretetem idézte meg őket. Az aquarellek úti jegyzeteim. Az itt kiállított anyagot átviszem Erdélybe, és az ottani embereknek hagyatkozom.

Balatonkenese, 2008. április 3.

Vallomás a Karinthy Szalonban kiállított művek elé.